

Datum van inontvangstneming : 10/11/2015

Zaak C-528/15**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

7 oktober 2015

Verwijzende rechter:

Nejvyšší správní soud (Tsjechië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 september 2015

Rekwirante (verweerster in eerste aanleg): Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie**Andere partij in de procedure (verzoekers in eerste aanleg):**

Salah Al Chodor

Ajlin Al Chodor

Ajvar Al Chodor

Rechtsgrondslag:

artikel 267 VWEU

BESCHIKKING

In het beroep dat door **a) Salah Al Chodor**, geboren op 8 mei 1985, nationaliteit: Irakees, **b) Ajlin Al Chodor, minderjarig**, geboren op 1 januari 2010, nationaliteit: Irakees, **c) Ajvar Al Chodor, minderjarig**, geboren op 31 januari 2012, nationaliteit: Irakees, allen thans met onbekend adres, verzoekers, [omissis] is ingesteld tegen **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (politie van de Tsjechische Republiek, regionaal directoraat van de regio Ústí nad Labem, departement vreemdelingenpolitie, afdeling woonplaatscontroles, onderzoek en vertrek onder geleide), verweerster, [omissis], wegens verweersters besluit van 8 mei 2015 [omissis], heeft de Nejvyšší správní soud (hoogste

bestuursrechter in de Tsjechische Republiek) in het kader van het cassatieberoep tegen de uitspraak van de Krajský soud v Ústí nad Labem (regionaal gerecht, Ústí nad Labem) van 1 juni 2015 [omissis],

beslist als volgt:

I – Het Hof van Justitie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Leidt het enkele feit dat objectieve criteria voor de beoordeling of er een significant risico bestaat dat een vreemdeling zal onderduiken [artikel 2, onder n), van verordening nr. 604/2013 (PB 2013, L 180, blz. 31)], niet in een wet zijn vastgelegd, ertoe dat bewaring in de zin van artikel 28, lid 2, van die verordening niet kan worden toegepast?

[omissis] [nationale procedure]

Motivering:

I. Voorwerp van de procedure

- 1 Bij besluit van 8 mei 2015 heeft verweerster (hierna: „rekwirante”) verzoekers in eerste aanleg gedurende 30 dagen in bewaring gesteld met het oog op hun overdracht overeenkomstig verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2013 L 180, blz. 31; hierna: „Dublin III-verordening”).
- 2 Verzoekers in eerste aanleg zijn Irakese staatsburgers. Op 7 mei 2015 werden zij gecontroleerd door een patrouille van de Policie České republiky (Tsjechische politie) bij een AGIP tankstation op de D8 autobaan in Tsjechië. Zij toonden geen identiteitspapieren. Rekwirante leidde daarop de administratieve procedure jegens hen in. Gedurende het onderhoud verklaarden zij dat zij tot de Koerdische bevolkingsgroep behoren. Hun dorp was bezet door Islamitische Staat, die alle Koerden vermoordt. Zij waren eerst naar Turkije vertrokken, en zijn vervolgens via Istanbul, in Griekenland aangekomen; zij reisden afwisselend per auto, te voet en per boot. Vandaaruit zijn zij verder gereisd per vrachtwagen. In Hongarije werden zij aangehouden door de politie. [omissis] Op het Hongaarse politiebureau werden hun vingerafdrukken genomen. Verzoeker a) ondertekende een aantal documenten. De volgende dag werden zij naar een treinstation gebracht zodat zij naar een vluchtelingenkamp konden reizen. De Hongaarse politie gaf hun daarvoor tickets en een kaart. Zij brachten ongeveer twee dagen door in het kamp, waarna zij, samen met andere landgenoten, smokkelaars betaalden om hen naar

Duitsland te brengen, waar zij stelden familie te hebben en waar zij wilden blijven. [omissis]

- 3 Rekwirante constateerde bij raadpleging van de Eurodac database dat verzoekers in eerste aanleg in Hongarije asiel hadden aangevraagd. Zij hadden geen verblijfstitels of reisdocumenten. Zij hadden geen geld om eigen onderdak te verkrijgen voor de tijd die nodig is voor de uitvoering van hun overdracht krachtens de Dublin III-verordening. Evenmin kenden zij iemand in Tsjechië die hen zou kunnen helpen. Daar er geen minder dwingende maatregelen konden worden toegepast, waren er volgens rekwirante redenen om hen in bewaring te stellen krachtens § 129, lid 1, van de zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (wet nr. 326/1999 inzake het verblijf van vreemdelingen in de Tsjechische Republiek en houdende wijziging van bepaalde wetten; hierna: „wet verblijf vreemdelingen”) juncto artikel 28 van de Dublin III-verordening, met het oog op hun overdracht naar Hongarije, dat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag. Rekwirante onderzocht voorts of tevens was voldaan aan de voorwaarde betreffende een significant risico op onderduiken als geformuleerd in artikel 28, lid 2, van de Dublin III-verordening. Verzoekers in eerste aanleg hadden niet voldaan aan de voorwaarden die waren gesteld in de procedure voor de asielaanvraag in Hongarije. Zij waren niet in het opvangcentrum gebleven tot een beslissing over hun aanvraag werd genomen. Zij waren zich ervan bewust dat het illegaal was dat zij in de Europese Unie bleven verblijven. Ook hadden zij verklaard verder te willen reizen naar Duitsland. Op basis van een en ander meende rekwirante dat er een significant risico bestond dat zij zouden kunnen onderduiken.
- 4 Verzoekers in eerste aanleg hebben beroep ingesteld waarmee zij opkomen tegen het besluit van rekwirante om hen in bewaring te stellen. De Krajský soud v Ústí nad Labem verklaarde het besluit nietig met de volgende motivering: krachtens artikel 28, lid 2, van de Dublin III-verordening mag een persoon alleen in bewaring worden gehouden wanneer er, op basis van een individuele beoordeling, een significant risico op onderduiken bestaat. Objectieve criteria voor de beoordeling of er sprake is van een significant risico dat in de bewaring gehouden persoon zou kunnen onderduiken, moeten ingevolge artikel 2, onder n), van die verordening in wetgeving worden vastgelegd. Volgens de Krajský soud volgt dit ook uit een vergelijking van de verschillende taalversies van de Dublin III-verordening. Evenwel bevat noch de Tsjechische wet verblijf vreemdelingen noch enige andere bepaling objectieve criteria voor de beoordeling van het risico op onderduiken. Derhalve kan volgens de Krajský soud het bepaalde in artikel 28, lid 2, van de Dublin III-verordening niet worden toegepast in Tsjechië. In dit verband stemt de Krajský soud in met de uitspraak van het Bundesgerichtshof (hoogste federale rechter, Duitsland) van 26 juni 2014 in zaak V ZB 31/14 en met de uitspraak van het Verwaltungsgerichtshof (hoogste bestuursrechter, Oostenrijk) van 19 februari 2015 in zaak Ro 2014/21/0075-5, volgens welke het ontbreken van bij wet vastgelegde objectieve criteria op basis waarvan zou kunnen worden beoordeeld of er in het individuele geval sprake is van een significant risico op

onderduiken, ertoe leidt dat bewaring krachtens artikel 28 van de Dublin III-verordening niet kan worden toegepast.

- 5 Rekwirante is met een cassatieberoep opgekomen tegen de uitspraak van de Krajský soud. Zij stelt dat artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening een definitie van het risico op onderduiken bevat. Zij is bij haar besluit om verzoekers in eerste aanleg in bewaring te houden, uitgegaan van die definitie. Zij stemt niet in met de opvatting van de Krajský soud dat de Tsjechische wetgever, zoals ook het geval is in Duitsland, was uitgegaan van de rechtstreekse toepasbaarheid van artikel 28, lid 2, van de Dublin III-verordening. Volgens rekwirante moet die verordening in deze context eerder worden gezien als een richtlijn, maar dan een richtlijn die geen termijn voor omzetting geeft. Voorts doorloopt een desbetreffende wijziging van de wet verblijf vreemdelingen momenteel het wetgevingsproces. Het ontbreken van bij wet vastgelegde objectieve criteria voor de beoordeling of er al dan niet een significant risico op onderduiken bestaat, is volgens rekwirante niet een dermate fundamenteel gebrek dat artikel 28 van de Dublin III-verordening daardoor niet kan worden toegepast. Er kan worden voortgebouwd op de conclusies van de Europese Commissie over de definitie van het begrip „risico op onderduiken” in richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Een wettelijke definitie van objectieve criteria voor de beoordeling of er een significant risico op onderduiken bestaat, is op zich echter niet toereikend, omdat, volgens rekwirante, elk geval nog steeds individueel moet worden onderzocht. Rekwirante meent dat het volstaat dat is voldaan aan de in artikel 28 van de Dublin III-verordening gestelde voorwaarden, namelijk dat (1) er op basis van een individuele beoordeling een significant risico onderduiken bestaat, (2) bewaring evenredig is, en (3) andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief worden kunnen toegepast. Rekwirante heeft haar bezorgdheid geuit over het feit dat de tegenovergestelde opvatting ertoe zou leiden dat het volledig onmogelijk zou zijn om vreemdelingen in bewaring te houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig de Dublin III-verordening veilig te stellen.
- 6 Derhalve rijst in casu de vraag of bij het ontbreken van bij wet vastgelegde objectieve criteria voor de beoordeling of er een significant risico bestaat dat een vreemdeling onderduikt, bewaring krachtens artikel 28, lid 2, van de Dublin III-verordening kan worden toegepast.

II. Relevante bepalingen van het Unierecht en van nationaal recht

- 7 Rekwirante heeft verzoekers in eerste aanleg in bewaring houden op grondslag van § 129, lid 1, van de wet verblijf vreemdelingen, waarin is bepaald dat „de politie een vreemdeling die de Tsjechische Republiek illegaal is binnengekomen of daar illegaal verblijft, in bewaring stelt zolang nodig is om overdrachtsprocedures veilig te stellen overeenkomstig een vóór 13 januari 2009 met een andere lidstaat van de Europese Unie gesloten internationale

overeenkomst of overeenkomstig een rechtstreeks toepasselijke regeling van de Europese Gemeenschappen”.

- 8 De bovenbedoelde rechtstreeks toepasselijke regeling is in casu de Dublin III-verordening, waarvan artikel 28, lid 2, bepaalt dat „[w]anneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, de lidstaten de betrokken persoon in bewaring [mogen] houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast”. Een van de wezenlijke voorwaarden voor bewaring krachtens die bepaling is dat er een significant risico bestaat dat de in bewaring gehouden persoon zou kunnen onderduiken.
- 9 Volgens artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening wordt onder „risico op onderduiken” verstaan: „het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken”.
- 10 Er bestaat reeds vaste rechtspraak van de Nejvyšší správní soud over de uitlegging van het begrip „significant risico op onderduiken”.
- 11 Blijkens een uitspraak van 10 juni 2015 [omissis] ligt een ander objectief criterium op basis waarvan een persoon in bewaring kan worden gehouden krachtens § 129 van de wet verblijf vreemdelingen, in het feit dat de wettelijke regeling van een lidstaat alsmede het Unierecht zelf reeds eerder waren geschonden (in casu hebben de vreemdelingen hun verplichting geschonden om in Hongarije te blijven en een beslissing op de asielaanvraag af te wachten; zij waren voordien niet alleen Tsjechië, maar ook Hongarije illegaal binnengekomen). In een andere uitspraak worden verder als nog andere criteria genoemd: de binnenkomst van een vreemdeling in het Schengengebied zonder toestemming om daar te verblijven samen met tegenstrijdige verklaringen over de binnenkomst in Tsjechië en zijn algemene gebrek aan geloofwaardigheid (uitspraak van 4 december 2014 [omissis]). Ook kan een beschikking van de Nejvyšší správní soud (Grote kamer) van 23 november 2011, [omissis] worden genoemd, volgens welke een van de criteria voor het risico op onderduiken ligt in de illegale binnenkomst van de vreemdeling in de Tsjechische Republiek of zijn illegale verblijf daar (zie ook uitspraak van de Nejvyšší správní soud van 17 juni 2015 [omissis]). Een andere reden zou kunnen liggen in het feit dat het onmogelijk is om de identiteit vast te stellen van een vreemdeling die geen documenten heeft (uitspraak van de Nejvyšší správní soud van 9 oktober 2014 [omissis]).
- 12 Ten slotte, maar daarom niet minder belangrijk, moet worden vermeld dat een wijziging van de wet verblijf vreemdelingen momenteel in het Tsjechische wetgevingsproces in behandeling is: daarbij moeten de objectieve criteria voor de

beoordeling of er een significant risico bestaat dat de vreemdeling zou kunnen onderduiken, expliciet in de wet worden vastgelegd. Hoewel de wet nog kan worden geamendeerd na behandeling in het Parlement, wordt voorgesteld om in § 129 van de wet verblijf vreemdelingen de volgende bepaling op te nemen: „(4) De politie besluit een vreemdeling in bewaring te houden met het oog op de procedure voor diens overdracht naar een staat die is gebonden door een rechtstreeks toepasselijke regeling van de Europese Unie, alleen wanneer er een significant risico op onderduiken bestaat. Een significant risico op onderduiken wordt beschouwd te bestaan met name wanneer de vreemdeling illegaal in de Tsjechische Republiek heeft verbleven, wanneer hij reeds eerder de overdracht naar een staat die is gebonden door een rechtstreeks toepasselijke regeling van de Europese Unie, heeft vermeden of heeft getracht onder te duiken of een voornemen heeft geuit om niet te voldoen aan het definitieve besluit om hem over te dragen aan een staat die is gebonden door een rechtstreeks toepasselijke regeling van de Europese Unie, of wanneer zijn gedragingen blijken geven van een dergelijk voornemen. Van een significant risico op onderduiken wordt tevens beschouwd sprake te zijn wanneer een vreemdeling die zal worden overgedragen aan een door een rechtstreeks toepasselijke regeling van de Europese Unie gebonden staat die niet direct grenst aan de Tsjechische Republiek, niet zelfstandig legaal naar die staat kan reizen en geen adres van een verblijfplaats op het grondgebied kan geven” (zie document van de Kamer van afgevaardigden van het Parlement van de Tsjechische Republiek, nr. 463/0). Dit komt in wezen neer op de codificatie van de bestaande rechtspraak van de Nejvyšší správní soud zonder dat dit enige verandering in de huidige rechtssituatie brengt.

III. Bespreking van de prejudiciële vraag

- 13 Bij zijn beslissing moest de Nejvyšší správní soud onderzoeken – opdat bewaring mogelijk is krachtens artikel 28, lid 2, van de Dublin III-verordening – of objectieve criteria voor de beoordeling of er een significant risico bestaat dat een vreemdeling zou kunnen onderduiken, noodzakelijkerwijs in de wet moeten zijn vastgelegd. Volgens de Krajský soud, tegen wiens uitspraak cassatieberoep is ingesteld, bevat de Dublin III-verordening in artikel 2, onder n), het ondubbelzinnige vereiste dat objectieve criteria om te bepalen of er een significant risico op onderduiken bestaat, in een formeel vastgestelde wet moeten zijn vervat. Zonder dergelijke formele vaststelling mag een vreemdeling volgens de Krajský soud niet in bewaring worden gehouden, zelfs indien er in het specifieke geval geen twijfel over kan bestaan dat er een significant risico op onderduiken bestaat.
- 14 Bij de uitlegging van het begrip „*objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria*” baseert de Nejvyšší správní soud zich niet uitsluitend op de Tsjechische taalversie van de Dublin III-verordening, maar heeft hij, zoals ook de Krajský soud heeft gedaan, de verschillende taalversies van artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening vergeleken. De officiële Tsjechische taalversie verwijst naar „*objektivních kritériích vymezených právními předpisy*”, hetgeen een niet geheel eenduidig concept is, of op zijn minst is het vatbaar voor discussie of in de context

van de betrokken regel onder het concept alleen door het Parlement aangenomen (formele) wetten vallen dan wel of het tevens rechtspraak van hogere rechters of bestuurlijk praktijk omvat. De Slowaakse taalversie is nog algemener omdat daarin staat „*objektívnych kritériách vymedzených právom*”, dus geenszins „bij wet” of „in wetgeving”. Een ruim begrip komt hier zeer duidelijk naar voren. De Engelse bewoordingen („*objective criteria defined by law*”) alsook de Poolse („*na obiektywnych, prawnie określonych kryteriach*”) zijn net zo ruim. Het Verenigd Koninkrijk heeft duidelijk te kennen gegeven dat het vereiste van artikel 2, onder n), is vervuld omdat het algemeen is aanvaard in vaste rechtspraak van de gerechten in het Verenigd Koninkrijk.¹

- 15 De Duitse taalversie van de Dublin III-verordening („*objektiven gesetzlich festgelegten Kriterien*”) is in dit opzicht nauwer en duidt klaarblijkelijk enkel op rechtsregels in de vorm van wetten. Tot een soortgelijke slotsom kwam ook het Duitse Bundesgerichtshof in zijn uitspraak van 26 juni 2014 [omissis] waarin het oordeelde dat volgens artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening, objectieve criteria ter bepaling of er een risico op onderduiken bestaat, in de wet moeten worden vastgelegd. Die rechter kwam tot de slotsom dat het zonder desbetreffende wettelijke bepalingen niet is toegestaan om het risico te beoordelen dat een vreemdeling zou kunnen onderduiken en om hem op grond van artikel 28 van de verordening in bewaring te houden, zonder objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria. De uitspraak van het Oostenrijkse Verwaltungsgerichtshof (beslissing van 19 februari 2015 [omissis]) over deze vraag had exact dezelfde strekking, en was vanzelfsprekend ook vooral gebaseerd op de Duitse taalversie van de verordening. Naast de Duitse taalversie, zijn ook de Bulgaarse, die verwijst naar de wetgeving („*от закона*”), en de Spaanse taalversie („*por ley*”) beide duidelijk.
- 16 Niettemin hoeft de term „wet” geen eenduidige betekenis te hebben op Europees niveau. Hoewel bijvoorbeeld de Franse taalversie („*critères objectifs définis par la loi*”) eveneens regels in de vorm van wetgeving impliceert, moet worden opgemerkt dat bijvoorbeeld in de rechtspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) thans de zin „*par la loi*” consequent ruimer wordt uitgelegd. Volgens het EHRM omvat „wet” aldus mede rechtspraak en bestuurlijke praktijk. Volgens het EHRM „zou het verkeerd zijn om het onderscheid tussen common-law landen en continentale landen te overdrijven, [omissis] [R]echtspraak heeft traditioneel een grote rol gespeeld in continentale landen, in een dergelijke mate dat gehele onderdelen van het positieve recht grotendeels zijn voortkomen uit uitspraken van de gerechten. [omissis] Indien het [EHRM] rechtspraak buiten beschouwing zou laten, zou het aan de rechtsstelsels van de continentale staten in bijna dezelfde mate afbreuk doen als het oordeel Sunday Times van 26 april 1979 ‚de kern zelf’ van het rechtsstelsel van het

¹ – Zie Ad-Hoc Query on detention in Dublin III cases (Regulation EU No 604/2013), beschikbaar op: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/networks/european_migration_network/reports/docs/ad-hoc-queries/protection/590_emn_ahq_on_detention_in_dublin_cases_en.pdf

Verenigd Koninkrijk zou hebben geraakt indien het common law zou hebben uitgesloten van het begrip ‚wet‘. Op een gebied dat wordt bestreken door geschreven recht, is de ‚wet‘ de geldende tekst zoals de bevoegde gerechten deze hebben uitgelegd, in het licht van, waar nodig, nieuwe praktische ontwikkelingen” (Kruslin tegen Frankrijk, 24 april 1990, § 29, Series A no. 176 A).

- 17 Het EHRM heeft in diezelfde zin geoordeeld over artikel 5, lid 1, onder f), van het Europees Verdrag van de rechten van de mens. Volgens het EHRM kan iemands vrijheid alleen worden ontnomen (i.e. bewaring) op grondslag van een voldoende toegankelijke, nauwkeurige en voorzienbare wet. Van belang is niet de vorm van de rechtsvoorschriften ter bepaling dat bewaring mogelijk is, maar het feit dat het betrokken voorschrift voldoet aan de voorwaarden dat het toegankelijk, nauwkeurig en voorzienbaar is. Het EHRM erkent gewoonlijk dat dergelijke rechtsvoorschriften niet alleen in de wet in formele zin zijn vervat, maar ook in de rechtspraak en de bestuurlijke praktijk (zie bijvoorbeeld, Mooren tegen Germany [GC], no. 11364/03, §§ 76 en 90-97, 9 juli 2009).
- 18 Beklemtoond dient te worden dat de huidige praktijk van rekwirante in gevallen waarin vreemdelingen in bewaring werden gehouden om overdrachtsprocedures overeenkomstig artikel 28 van de Dublin III-verordening veilig te stellen, voorzienbaar was, geen willekeur impliceerde en een basis had in de wet zoals uitgelegd in vaste rechtspraak van de Nejvyšší správní soud. Rekwirante heeft het risico op onderduiken opgevat als een normaal vaag rechtsbegrip, dat zij in elk individueel geval heeft uitgelegd op basis van haar beoordelingsbevoegdheid in samenhang met de specifieke feitelijke situatie. Deze beoordelingsbevoegdheid van rekwirante, of nauwkeuriger gezegd, de bij de uitoefening daarvan toegepaste criteria, kwamen in wezen overeen met de rechtspraak van de Nejvyšší správní soud (zie punt [11] supra). Er is een methode voor de evaluatie van het risico op onderduiken vastgesteld en de besluitvorming geeft, bij weten van de Nejvyšší správní soud, geen blijk van willekeur van de overheidsinstantie bij de uitlegging van dat begrip.
- 19 Ook in het onderhavige geval is de voorwaarde dat er een significant risico op onderduiken moet bestaan, zorgvuldig onderzocht. Volgens de evaluatie van rekwirante bestond er bij verzoekers in eerste aanleg een significant risico op onderduiken omdat zij reeds eerder hadden verzuimd de betrokken regels na te leven en Hongarije hadden verlaten vóór de procedure inzake hun internationale bescherming was afgerond. Voorts bleek duidelijk uit hun verklaringen dat zij niet voornemens waren in Tsjechië te blijven en verder wilden reizen naar Duistland. Bijgevolg was in de onderhavige zaak een significant risico op onderduiken ten aanzien van verzoekers in eerste aanleg terdege beoordeeld en vastgesteld. Bovendien hebben verzoekers in eerste aanleg onmiddellijk nadat de Krajský soud het besluit om hen in bewaring te houden had nietig verklaard, Tsjechië met onbekende bestemming verlaten, zodat voor het cassatieberoep voor hen een vertegenwoordiger voor de procedure moest worden aangewezen omdat hun adres onbekend was.

- 20 Gelet op de praktijk van rekwirante tot nog toe en op de vaste rechtspraak inzake de uitlegging van objectieve criteria voor een significant risico op onderduiken, meent de Nejvyšší správní soud dat een absoluut vereiste volgens hetwelk de objectieve criteria voor de beoordeling of er een significant risico op onderduiken bestaat in een wet moeten worden vastgesteld, kan worden aangemerkt als onnodig formalistisch. De eventuele vaststelling van wettelijke regels om de objectieve criteria voor een significant risico op onderduiken vast te leggen, zal de rechtszekerheid voor vreemdelingen op geen enkele manier vergroten.
- 21 De Nejvyšší správní soud is zich bewust van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, volgens welke voor sommige verordeningen „nochtans [...] uitvoeringsmaatregelen van de lidstaten noodzakelijk [kunnen] zijn” (arrest Monte Arcosu, C-403/98, EU:C:2001:6, punt 26). Bij de vorm die deze „uitvoeringsmaatregelen” kunnen krijgen, dus de vraag of zij in de vorm van een wet moeten worden gegoten dan wel dat ophelderingen middels rechterlijke of bestuurlijke praktijk kunnen volstaan, dient volgens de Nejvyšší správní soud evenwel rekening te worden gehouden met de rechtscultuur van een specifieke lidstaat, tenzij de verordening of de aard van de zaak (in het typische geval: de omschrijving van strafbare feiten of van straffen) eenduidig een specifieke vorm vereist (zie betreffende het opleggen van sancties, arrest SGS Belgium e.a., C-367/09, EU:C:2010:648, punt 62).

[omissis] [herhaling van de prejudiciële vraag, nationale procedure]